

Noskowski, de vindingrijke

Hoe men een hole interessant kan maken

De bekende Franche golfarchitect C. Noskowski, die reeds verantwoordelijk is voor verschillende interessante golfbanen op het Europeesche Continent en zijn opleiding in het aan moderne golf-architecturale ideeën rijke Amerika genoot, heeft de golfbaan te Le Mans onder handen gehad, welke hij moderniseert en verbetert. Zij zijn in de gelegenheid hier een schets te reproduceren van de achtste hole, zooals deze er vóór de modernisering uitzag en zooals de heer Noskowski de hole door enkele veranderingen voor elken speler — hetzij slecht of goed — interessant heeft gemaakt.

Zoals men boven op de schets ziet, was de hole vroeger absoluut dor en toonloos. De lengte was de eenige verdienste, doch wanneer men maar een beetje recht bleef, kon men de vijfhonderd meter zonder zijn hersens te pijnigen overbruggen. De bodem van Le Mans bestaat uit heide en zand en hierop kan men zeer goed z.g. „fairway-islands” aanbrengen. De heide houdt men dan waar zij de fairway „omspoelt” heel kort ten einde geen ballen te verliezen, maar de speler die buiten het „eiland” terecht komt, krijgt als straf een slechte ligging in de heide. Dergelijke stukken „ongeciviliseerde” fairway moeten zeer juist worden aangebracht, ten einde de spelers te straffen, wanneer zij den rechten weg hebben verlaten of teveel hebben gewaagd.

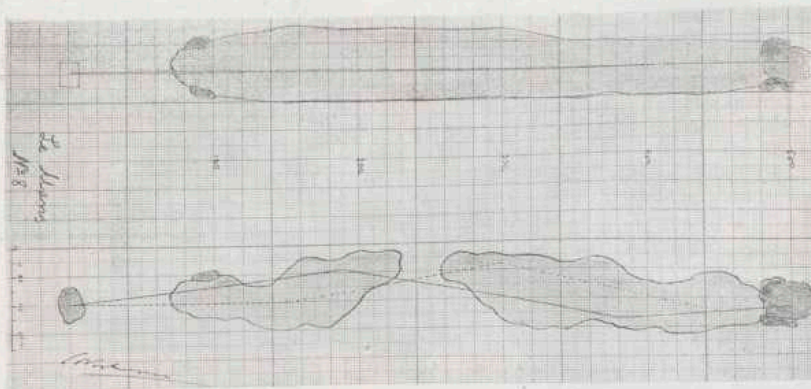
Een goed golfer heeft thans op de nieuw ontworpen hole reeds moeite om met zijn drive 200 meter af te leggen, want het terrein stijgt langzaam, terwijl de speler tevens links moet aanhouden om

te voorkomen dat zijn bal door het heidekruid wordt gegrepen. De tweede slag moet naar rechts worden gespeeld, want de green is door de bunker links er van zwaarder bewaakt dan voorheen en van rechts spelend, kan men met zijn approach de hole het best benaderen. Men kon vroeger blindelings zijn bal lengte geven, thans echter moet men nauwkeurig beoordeelen, waar men den bal wil plaatsen. Dit is wat men de Britten hoort roemen als „mental excitement”, een deel van het golfspel dat terecht voor velen het voornaamste er van is. Golf vraagt niet alleen lichamelijke, doch ook geestelijke Inspanning.

De stippellijn op de onderste schets geeft de slagen aan van een middelmatig speler, die bij zijn teeshot de rough links wil vermijden, bij den tweeden slag naar links wordt geleid, omdat hij daar de fairway het eerst bereikt. Op 400 meter vernauwt zich de fairway ter linkerzijde. Dit is gedaan om aan te geven, dat men den bal bij de approach naar rechts moet spelen ten einde de beste opening naar de green te verkrijgen.

Een aardig staaltje van golfarchitectuur, waardoor den spelers gelegenheid wordt geboden, zich ten volle te geven. Voorzover ons bekend, heeft geen der Nederlandsche courses een hole met „fairway-islands”. Onze internationals maakten er vorig jaar kennis mede te Antwerpen in den België-Nederland wedstrijd op de Royal Antwerp Golfclub, maar daar was de plaatsing van de ruwe heide tusschen de beide stukken fairway niet gelukkig gekozen.

J. A. B.

DE ACHTSTE HOLE VAN DE GOLFBAAN TE LE MANS

BRITSCH SUPERIORITEIT

Balans der kampioenschappen 1936.

Het golfseizoen is weer geëindigd, overal in Europa en daarbuiten hebben de talrijke golfkampioenschappen hun titelhouder opgeleverd en bij het opmaken van de balans dezer kampioenschappen zien we, dat de Britten vele successen hebben behaald en voor het eerst sinds jaren aan de Amerikaansche superioriteit — de successen van Hagen, Sarazen, Jones en Lawson Little — een einde hebben gemaakt. Britten wonnen in eigen land de Open en Amateurskampioenschappen, de Engelsche Pam Barton won zoowel het Britsche als het Amerikaansche dameskampioenschap, een zeer bijzondere verrichting. Ook op ons Continent waren Engelsen talloze malen de sterksten, zooals de onderstaande lijstjes uitwijzen.

Wij wijzen nog op de twee kampioenschappen — Duitsland en België — van den sterken Franschen professional A. Boyer, die ook in ons land zeer bekend is en ons kampioenschap reeds enkele malen won. Boyer werd echter in Zwitserland verrassend in het Open kampioenschap door zijn „leerling” capt. F. Francis geslagen. Dit was het eenige Open kampioenschap waarin een amateur van de profs won.

De Open kampioenschappen werden als volgt beslist:

Groot-Britannië: A. Padgham; Ver. Staten: W. Manero; Frankrijk: M. Dallemagne; België: A. Boyer; Duitsland: A. Boyer; Nederland: F. van Donck; Ierland: R. A. Whitcombe; Schotland: J. Adams; Italië: H. Cotton; Oostenrijk: P. Wilson; Zwitserland: capt. F. Francis; Tsje. Slovaakije: M. Seymour; Zed. Afrika: C. Olander; Canada: W. Lawson Little.

De Amateurskampioenschappen leverden de volgende winnaars op; daarnaevens geven wij de winnaressen der dames titels:

Gr. Britannië: H. Thomson, Miss P. Barton; Ver. Staten: J. Fischer, Miss P. Barton; Frankrijk: M. Carhian, Miss J. Anderson; Nederland: F. Francis, Mevr. A. Buma; België: H. L. Archibald, Mlle F. de Tollon; Oostenrijk: F. Gutmann, Frau E. de Szlavay; Ierland: J. Brown; Schotland: E. D. Hamilton, Miss J. Anderson; Italië: Ph. Boulart; Zwitserland: G. Luzzatto; Portugal: H. de la Force, Mrs. Furlonger; Zweden: R. Rutherford, Miss M. Gourlay; Denemarken: W. Jørgensen, Frl. H. Mund; Duitsland: H. Longhurst, Miss D. Fishwick; Engeland: H. G. Bentley, Miss W. Morgan.

De lijst geeft in vergelijking met die van 1935 vele nieuwe namen, echter alle namen van bekende golfers. Slechts de winnaars der Portugeesche titels moeten wij als volkomen onbekend kwalificeeren. Dit moge een vingerwijzing zijn voor hen, die er naar streven een golfkampioenschap te winnen, een opgave die zeer zwaar is. In Portugal hebben zij een kans! „Kampioen van Portugal”, dat klinkt niet kwaad...

J. A. B.

De witste tanden,

indien U poetst met wat goeds, dus met Tube 60 en 40 ct. Doos 20 ct. **IVOROL**